

Fernando Savater

1 BAT B I.E.S.Gaudí

10 de juny de 1999

Índex de continguts

Fitxa Bibliogràfica

Fitxa Bibliogràfica

Cognoms i nom del autor: SAVATER, Fernando

Títol del llibre: Ètica per al meu fill

Editorial: Ariel

Lloc d'edició: Barcelona

Any: 1998

Colecció: Rosa Sensat

Número: 135

Idees fonamentals

Cinc idees, expressades seguint els continguts del llibre, enumerades per ordre d'importància. Després de cada idea, cal explicar el seu significat al llibre.

Una idea que recalca molt, és que els humans necessitem als altres humans. És a dir, que podem tenir moltes coses, (de valor o no), però que si no tenim a algú amb nosaltres, ja sigui la parella, les amistats, la família, els companys de feina, algú, que ens pugui escoltar i a qui nosaltres puguem escoltar, no som res. Podem tenir moltes coses, però realment necessitem a les demés persones i que quant les tractem com a tal, com a persones, hi ha una mena de progrés recíproc. És a dir, que per que els altres puguin fer-me humà, primer els he de fer humans jo a ells. Ja que podria ser que tinguéssim algú però que no el tractem com a tal, com a una persona humana, doncs llavors és com si no tinguéssim res de res.

Un altre fet seria viure humanament, això és relament del que tracta l'ètica. És a dir, que la teva vida passi envoltada d'humans, ja que si no és així, no vius humanament, tot i que visquis amb totes les comoditats del món, però el que la fa ser el que és es parlar, ambe els humans, divertir-se amb ells, mentir, explicar coses.

Una altra idea que ens explica Savater és que l'ambient el qual ens rodeja, ens afecta, és a dir que la manera com ens eduquen, la religió que ens imposen, i tot això ens afecten, ell (Savater), ens ho descriu molt clarament amb dos personatges, amb Robinson Crusoe i Divendres, els dos éssers humans amb molts punts en comú, però diferents, és a dir, amb els exemples que ens posa Savater, els dos utilitzen un llenguatge per expressar-se però és diferent, els valors que tenen són molt diferents, per a un el canibalisme és una cosa molt normal i per a Crusoe, és una hosa horrible, són diferents, culturalment,

però per això cap dels dos deixa de ser humà. L'ambient en què han crescut els han fet diferents, l'un de l'altre.

Una altra de les seves idees, és la que de vegades els humans no sabem bé ve que necessitem per continuar vivint, no sabem que es els que ens manca, el que ens podria ajudar a superar el buit que en aquell moment puguem patir, això ens fa que tinguem el dret d'escollir entre diverses opcions, i

això és els que ens fa ser vius, ser diferents a la resta d'espècies animals, vull dir, que som humans. Els animals per exemple no poden escollir moltes vegades entre diverses opcions, en canvi els humans si.

La última idea que m'ha xocat, i que expressaré és que els humans, no són el que semblen per fora. És a dir la típica frase que diu que L'aparença enganya. Pot ser que siguem una persona molt lletjam amb berrugues a la cara, amb una gepa enorme a l'esquea, que portem unes ulleres de cul de got, i que a sobre tinguem una cama més curta que l'altra, però realment el que compta és el nostre interior, ja que per dintre podem ser bellíssimes persones, persones amb una gran intel·ligència, persones amb un gran coeficient mental.

Paraules claus

Els cinc conceptes més importants del llibre, explicant el seu significat i la seva importància.

Jo crec que el concepte més important que explica en tot el llibre és la llibertat, aquesta la podem definir com allò que ens fa fer el que volem, (tot i que no podem fer qualsevol cosa que vulguem), però també és cert que no estem obligats a voler fer una sola cosa. Els humans no som lliures per triar

allò que ens passa, sinó per respondre d'una o altra manera a allò que ens passa. Tot i que ser lliures per intentar alguna cosa no té res a veure amb aconseguir-ho indefectiblement. No és el mateix llibertat que omnipotència. Com més capacitat d'acció tinguem, millors resultats podrem obtenir de la nostra llibertat.

Ser lliure és que hi hagin coses que depenguin de la nostra voluntat, encara que no tot en depengui, ja que si fos així seria la omnipotència. En definitiva, els humans contràriament a d'altres éssers vius, podem inventar i triar en part la nostra forma de vida, i com que és així també ens podem equivocar.

Un altre concepte és el de la comprensió, Savater diu que hem de comprendre de què va la vida i què és el que la pot fer bona per a nosaltres i que no s'hi val a conformar-se amb tenir la consideració del bo, amb quedar bé dabant dels altres, amb el fet que ens posin un aprovat, i que per això hem de parlar ab els altres, donar raons i escoltar-les. És a dir, hem de comprendre al altres, per tal de que nosaltres, per nosaltres mateixos, escollim la opció encertada de que fer amb la nostra vida, cadascú per ell mateix a de prendre la seva decisió, hem de ser lliures per nosaltres mateixos, ningú pot ser lliure per nosaltres. Cadascú ha de triar les seves opinions, sinó ja no som nosaltres, quant algú escull una cosa per nosaltres, i nosaltres ho acceptem ja no som nosaltres. Ja que hem deixat que algú eculli per nosaltres, hem deixat de ser lliures.

Una altra paraula serien els remordiments, que segons frenando Savater, els remordiments, són allò

que ens amarguen l'existència i no ens deixa gaudir, sobre tot els remordiments de consciència.

Els remordiments, són reflexos íntims de la por que sentim davan del càstig que pot merèixer el nostre comportament. Els remordiments vénen de la nostra llibertat. És a dir, si no som lliures no ens podem sentir culpables de res i d'aquesta manera evitem els nostres remordiments. Però hem de ser responsables, per saber admetre el que em fet, si està mal fet. No hem de dir per exemple que ho hem fet per que l'altra gent ho feia ja que si l'altra gent es tira de dalt a baix d'un pont nosaltres no ho farem pas. Per tant del que es tracta és de prendre's la llibertat seriosament, de ser responsables. En definitiva, els remordiments no són una altra cosa

que el descontentament que sentim amb nosaltres mateixos quant hem fet servir malament la llibertat. I ser responsable és ser autènticament lliure, per bé i per mal, és a dir, carregant les conseqüències del que fem. Es tracta de prendre's la llibertat seriosament, de ser responsables.

Una altra de les paraules clau utilitzada per Savater és la de imitació, ja que és el que fem servir per aprendre coses. Nosaltres els humans quant estem aprenent algo és que realment ho imitem d'algú. Per exemple aprenem a parlar en l'idioma del nostre país perquè imitem com parla l'altra gent, per això si un nen neix a França, per imitació dels que el rodeigen parlarà amb francès, igualment passa si un nen neix en una tribu d'Àfrica, que aquest nen parlarà amb l'idioma que parlin a la seva tribu. Ja que si no fóssim capaços d'imitar, cada persona hauria de començar de zero constantment, per això

es realment molt important l'exemple que donem a la gent més petita que nosaltres sobretot.

Una cinquena paraula clau seria la de els motius, en general, anomenem motiu a la raó que tenim o que creiem que tenim, per fer alguna cosa, hi ha diverses classes de motius, quells que fem alguna cosa quant ens la manen, que això es pot anomenar ordres, també hi ha allò que fem habitualment, com una cosa de cada dia, que podem anomenar costum i finalment n'hi ha uns que realment es fan sense tenir un motiu sòlid que ho pugui justificar, són els que s'anomenen capricis, és a dir que els fem per que si, sencillament.

Relació amb altres realitats

Enumerar cinc coses o fets (pel·lícules, llibres, aconteixements de la vida quotidiana, etc) que tinguin a relació amb el llibre. Cal explicar on es troba la relació.

La responsabilitat que ens explica Savater, la poder trobar molt freqüentment, en la vida quotidiana. Vull dir allò que ell comenta que si no ets lliure no ets responsable de les circumstàncies que tinguin les coses que tu fagis. L'exemple clar seria un malalt mental, em refereixo a que si la seva ment no està bé, llavors ell no sap si la conseqüència que té

llançar la pedra al cap d'una persona, ell no pot ser el responsable indirecte, que si que ho es directament, però la seva ment fa que com que no està bé ell indirectament, no sàpiga que allò està malament.

També hi ha el fet de la culpabilitat de les accions, allò de culpable moral i culpable material, això queda reflectit en la pel·lícula *Delitos y Faltas*, quant mora l'amant. Ja que el culpable moral és el metge, i el culpable material és el seu germà, per que és ell qui a comès el crim, però el metge li ha manat, és ell qui tindrà uns remordiments.

El troç en que ens diu que la part exterior d'una persona no compta, que realment podem ser super lletjos i per dintre ser unes bellíssimes persones, això ho podríem atribuir a la pel·lícula de dibuixos de *El geperut de Notre-dame*, .

La part en que Savater ens explica que l'ambient que ens rodeja ens afecta d'una manera o d'una altra, queda reflectit en un llibre que es titula *Diario de Zlata*, que és el diari d'una nena de 13 anys de Bòsnia que al guerra enxampa la seva joventut, i viu marcada per el record de la guerra, aquesta guerra la fa créixer diferent, la fa tornar madura abans d'hora, fa que no pugui fer tot el que ella vol i li agrada, fa que molta gent que ella estima se'n vagi a d'altres països a viure, marxant lluny de l'horror de la guerra.

I finalment la part que ens explica que tots els humans tenim els mateixos drets, malgrat que siguem de diferent civilització, això ho podem relacionar amb la sèrie de televisió Star Trek, ja que malgrat que tots tenien el mateix, hi havia trets que els diferenciava, com és ara la cultura, la llengua

que parlaven, i les maneres que tenien de fer les coses, per a ells tot era semblant i a la vegada era diferent.

Valoració personal

Grau d'acord o desacord amb les idees del llibre, opinió sobre el rigor metodològic, grau de coneixement i d'influència en la societat d'on vius, altres valoracions.

Estic força d'acord amb la majoria de les idees de Fernando Savater. Sobre tot amb una de les primeres que exposa, aquella que diu que per ser humà, has de tractar als altres igual, és a dir, que si jo no tinc un respecte per les altres persones que m'envolten evidentment que elles no en tindran cap per mi, no em tractaran com realment em mereixo, per això jo les haig de tractar bé a elles, malgrat que no opinem el mateix, tinguem diferents punts de vista, vegem les coses de maneres diferents. És per això que hem de dialogar, per intentar que els altres, m'entengui, i jo els entengui a ells. Hem de posar les opinions en comú, hem de respectar-nos.

Amb una altra idea que estic molt d'acord és amb la responsabilitat que hem de tenir per tal de ser lliures, és a dir que si una persona no és lliure, no pot pas res responsable dels seus actes. Ja que la

majoria de vegades algú que no és responsable dels seus actes és perquè està malalta mentalment o psicològicament o se li apareix alguna cosa temptadora, vull dir les drogues, els suborns, les amenaces, etc ja que si una persona rabo per pagar-se la droga, normalment és per què està desesperat o bé en aquest cas és per que està patint el síndrome d'abstinència. O si hi ha un suborn, evidentment que el subornat, no és culpable del que fa, bé no és el culpable psicològic, encara que si que és el culpable material.

En definitiva les idees de Savater m'han semblat força correctes des del meu punt de vista, en la majoria d'idees o conceptes que ell exposa i ens dona la seva idea, jo hi estic força d'acord. Quasi bé pensem el mateix, en la majoria de coses.

10

Ètica per al meu fill

10